

— На ти конь! Доволенъ ли си сега? Но Трайко никакъ не криеше своето неудоволствие. Намусенъ и сърдитъ, той отговори, по-скоро, самъ на себе си.

— Хмъ, другитѣ взематъ по два коня безъ да платятъ пара, а вий давате за такава кранта 160 гроша.

Слѣдъ това, видѣхъ майора Чилиева, че се бѣ спрѣлъ при двама казаци, натоварени съ магазинки — кавалерийски пушки. Азъ подсвирнахъ на новия си конь, той си наостри ушитѣ и се пушна съ единъ твърдѣ силенъ за рѣста си трѣсъ.

— Ваше високоблагородие, дайте ми два полуимперияла, пушката е добра, съвсѣмъ нова, казваше единъ отъ казациѣ. Майоръ Чилиевъ, дѣйствително, държеше една съвсѣмъ нова магазинна пушка.

Такава сжщо нова пушка и азъ купихъ отъ сжщитѣ казаци за 2 полуимперияла.

Окачихъ я прѣзъ рамо и напълно доволенъ отъ двойното приобрѣтение, тръгнахъ къмъ дружината, кждѣто, за щастие, по-рано бѣхъ испратилъ Трайка. Казвамъ за щастие, защото ако бѣше дошелъ съ мене, то можахъ да остана съ единъ конь, както останахъ безъ пушка.

По пхтя ме присрѣщна генералъ Томеловски.

— Подпоручикъ, прѣдайте пушката на казака, ми заповѣда генерала.

Напраздно азъ обяснявахъ, че пушката е моя, че съмъ я купилъ въ присѣйствието на дружинния си командиръ за два полуимперияла. Генерала повтори заповѣдта си да прѣдамъ пушката, като прибави, че имало височайша заповѣдъ: всичкитѣ пушки и добри коне да се събиратъ и испращатъ въ Русия. Трѣбваше да дамъ пушката. Но генерала непрѣстанно изглеждаше и новоприобрѣтения ми конь.

— Има си хасъ и коня ми да вземе, си помислихъ азъ.

Генерала, обаче, не заповѣда да си дамъ и коня. Види се, че не бѣ харесалъ рѣста му, или пъкъ не бѣше увѣренъ, че е отъ турцитѣ.

— Хмъ, височайша заповѣдъ! Нѣщо невѣроятно! Но азъ не ще остава тѣзи работа и ще изискамъ да ми се повърнатъ двата полуимперияла, си казахъ азъ въ слухъ.

Когато майоръ Чилиевъ се върна на бивуака, азъ му заявихъ претенция.